

Prof. Dr. Orhan Bilgin Hoca ile Hayatımdan Kısa Bir Kesit

İBRAHİM KÜRELİ*

Muhterem Hocam Prof. Dr. Orhan Bilgin için Divan Edebiyatı Vakfı'nın neşrettiği Divan Edebiyatı Araştırmaları Dergisinde bir armağan sayısı hazırlanmakta olduğu bilgisi kulağıma erişince üniversite tahsilimde ilk karşılaştığım, meslekî ve kültürel kimliğimin teşekkülünde katkı sağlayan mühim hocalarımdan birisi olması ve üzerimde bariz etkisi bulunması hasebiyle bu sayı için bir Őey yazmadan edemezdim.

Orhan Hocamla yolumun keşişmesi 1982-83 öğretim yılı başına rastlar. Erzurum Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakóltesi'nde İnan Edebiyatı Tarihi dersini verecek hocamız olarak tanıdığımız Prof. Dr. Orhan Bilgin ile hoca-talebelik ilişkilerimiz oldukça renkli başladı ve tatlı-sert mizacı sebebiyle sıra dışı bir seyir arz etti. Hiç unutmuyorum, daha ilk dersimizdi. Biz hocamızla tanışma faslındaydığ. Bize: "Sen kimsin? Necisin? Nereden geldin, neler okudun? benzeri sualler yöneltiyor; etrafıca hepimizi tanımaya çalışıyor; talebenin ifadeleri karşılığında da tař gibi cevaplar veriyordu. Sıra bana gelmişti. Bana hitaben: "Sen kimsin ve nereden geldin evladım?" suallerine: "Ben İzmir'den geldim Hocam! Adım da İbrahim" karşılığını vermem üzerine:

"İzmir'den Erzurum'a ne halt etmeğe geldin" Őeklinde bir salvo takdim eylediklerinde "Serüven yaşamaya geldim Hocam" tarzındaki nefsi müdafaa refleksime:

* Uzman, Osmanlı Arşivi Daire Başkanlığı, İstanbul (ikureli@gmail.com).

"Şubat gelsin; görürsün sen serüveni!" karşılığını vermeleri sınıfta epeyce bir dalgalanmaya yol açmıştı. Ve hakikaten dediği gibi de oldu. İstanbulkapı civarında bir rampadan aşağıya doğru seğirtirken yeni yağmış karın altında gizlenen buz tabakası az daha kuyruk sokumu kemiğimin kırılmasına sebep olacaktı ki tam bir hafta yattığım yerden kalkamadım ve kısa süre içinde bizi Erzurum'da bırakarak; dersi de Prof. Dr. İbrahim Düzen Hoca'ya havale ederek Marmara Üniversitesi'ne kaçan hocamızın kulaklarını çınlatmadan edemedim. Ertesi sene ben de soluğu İstanbul'da alıp kendileriyle mülaki olduğum Edebiyat Fakültesi'nin Arap-Fars Filolojisi koridorunda hadiseyi Hocamıza aktararak "Suçlusu sizsiniz!" demeye getirdiğimde, kahkahayı bastılar ve isnat ettiğim suç karşısında hiç oralı olmadılar.

Daha sonra çok sevdiğim rahmetli hocam Nihad M. Çetin'in ilk kuşak talebelerinden olduğunu öğrenmekle Şarkiyat'ta ve merhum hocamın Üsküdar Doğancılar Parkı'na bakan evinde birçok defa bir araya gelmiş olmakla o sıra dışı kimliğinin ve açık sözlülüğün aynıyla devam ettiğine iyice kani oldum. Ramazan mı Kurban mı olduğunu bugün hatırlayamamakla birlikte bir bayram tebriki münasebetiyle yine rahmetli Nihad Hocamın devlethânelerinde Orhan Hocamla bir araya gelmiştik. Nihad Hocamın erkek torunu [Cem abinin oğlu] Sina da bayram günü olduğu için evdeydi. Orhan Hocam kendisini kucaklayıp sevmek için ne kadar çaba sarfetti ise hiçbir sonuç alamayınca:

"Gel buraya diyorum sana, *eşşek sıpası*" diyerekten Sina'yı iki ayığından tutup baş aşağı ederek kucağına yatırınca çocuk da neye uğradığını şaşırды ama Nevin Hoca Hanım yengem ve ben neredeyse gülmekten yerlere yatacaktık. Rahmetli Nihad Hocam ise her zamanki mütevazı tebessümünü izhar etmekle yetinmişti. Orhan Hocamın bıyık altından muzip gülüşleri hâlâ gözümün önünden gitmez.

Küçük bir şakirdleri olarak yakinen sohbetlerinde bulunmuş ve kendilerinden feyiz almış olmaktan dolayı kendimi bahtiyar hissetmekteyim. Muhterem Orhan Hocam'a bütün sevdikleriyle birlikte sağlıklı ve huzurlu bir uzun ömür diliyorum. Bu vesileyle Nihad Hocamı da rahmet ve saygıyla anıyorum.